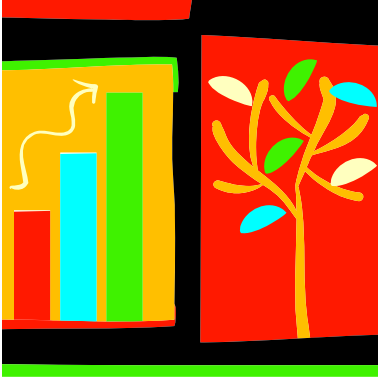

Nguyễn Duy Chính

CÁI CHẾT CỦA LÂM BƯU

Báo Thời Luận ra ngày 17 tháng 2 năm 1996 có đăng tải một bài viết nhan đề *"Tình đồng chí thắm thiết của Cộng Sản Tàu: Bữa tiệc gân hổ tại tháp Bảo Sơn"*. Tác giả Phan Thế Trường đã mô tả lại sự việc kết thúc vụ án Lâm Bưu năm 1971, đưa đến cái chết của viên Thống Chế hồng quân và vợ là Diệp Quần.

Tài liệu tác giả dẫn chứng là tài liệu được trích từ Nhân Dân nhật báo ở Bắc Kinh ra ngày 17 tháng 7 năm 1983 do ký giả Yao Minh Le tường thuật.

Không nắm vững chi tiết đó được mô tả ở đâu, tài liệu nào nhưng theo suy luận thông thường, không khi nào báo Nhân Dân lại dám đăng một tài liệu mang nhiều tính chất xúc phạm đến Mao Trạch Đông như thế, nhất là từ trước đến nay vụ án Lâm Bưu vẫn được nhà đương cục Trung Hoa công bố và xác quyết là gia đình họ Lâm tử nạn tại Ngoại Mông khi máy bay của họ bị phát hỏa và rơi xuống vùng sa mạc. Do đó chi tiết mà tác giả nêu ra ngay từ đầu câu chuyện đã là một chi tiết sai lầm, hoặc do người viết tham khảo một tài liệu không chính xác, hoặc vì nguyên bản vốn không đúng sự thật.

Thực ra cái tên Yao Ming (chứ không phải Minh) Le là tên tác giả một cuốn sách có nhan đề "The Conspiracy and Death of Lin-Biao" (Âm mưu và cái chết của Lâm Bưu) do Alfred A. Knopf, New York xuất bản năm 1983.

Ngay sau khi cuốn sách đó ấn hành, tháng 8 năm 1983 một bản dịch tại Hongkong, do Viễn Đông xuất bản dưới cái tên "Lâm Bru chi tử" (Cái chết của Lâm Bru), tác giả trên bìa sách là Diêu Minh Lạc. Trong đề tựa cuốn sách này, người dịch (không đề tên, chỉ đề là dịch giả) cũng xác nhận là đã dịch theo cuốn *The Conspiracy and Death of Lin-Biao*, và nhấn mạnh đến ba chi tiết quan trọng:

Lâm Bru có âm mưu kích động Nga Hoa xảy ra chiến tranh để dễ bề soán đoạt

Con trai Lâm Bru là Lâm Lập Quả đã mưu toan ám sát Mao Trạch Đông bằng cách tập kích bắn vào chuyển xe hỏa riêng của ông ta

Lâm Bru không phải chết vì máy bay bị rơi mà do hỏa tiễn bắn khi đi ăn tiệc về

Những tài liệu trong cuốn sách này đã được dùng tham khảo và viết lại đầy đủ trong một cuốn sách của Nguyễn Vạn Lý, Đại Nam xuất bản năm 1993 tại hải ngoại nhan đề "*Cái Chết của Lâm Bru, tư lệnh hồng quân Trung Hoa*".

Thế nhưng sự thực cái chết của Lâm Bru như thế nào ? Cái tên Diêu Minh Lạc (Yao Ming Le) nếu đọc lên theo âm Trung Hoa thì cũng không khác gì "*yếu minh liễu*" (cần làm cho sáng tỏ). Kiểu đặt tên như thế chúng ta thường thấy trong tiểu thuyết như Trương Tam, Lý Tứ (giống như ta gọi là cha căng chú kiết), Hương Vãn Thiên (ngẩng lên hỏi trời), Nhiệm Ngã Hành (cứ theo mình mà làm). Do đó cái tên có thể coi như tên giả, do một người ẩn danh viết. Điểm đáng ngờ là nhiều chi tiết quan trọng và bí mật của Trung Cộng

được tiết lộ, nếu không phải là người có liên hệ mật thiết với chính giới Trung Cộng không thể nào biết được. Trong cuốn sách, người được chỉ định điều tra vụ án là Triệu Nghiên Cự, cũng lại là giả danh nốt.

Trước đây, khi đọc các tài liệu về Trung Cộng, chính bản thân tôi cũng cho rằng quả thực Lâm Bưu đã bị Mao và Chu bố trí sát hại như cuốn sách mô tả. Thế nhưng ngoài cuốn sách này ra, mọi tài liệu đáng tin cậy khác, có thể được coi như chính sử của các tác giả Tây Phương viết về cái chết của họ Lâm, đều kết luận là ông ta tử nạn máy bay tại Ngoại Mông Cổ. Thảng hoặc có người đặt ra giả thuyết thứ hai này thì cũng bác ngay. Những tài liệu có giá trị chúng ta có thể kể một vài tác phẩm gần đây chẳng hạn như Harrison E. Salisbury trong The New Emperor (Little Brown, Boston 1992 từ trang 295 đến 305), Han Suyin (Hàn Tú Anh) trong Eldest Son nói về cuộc đời Chu Ân Lai (Hill and Wang, New York 1994 trang 365 đến 367), Li Zhisui (Lý Chí Tuy) trong The Private Life of Chairman Mao, (Random House New York 1994 từ trang 536 đến 541). Về sách viết bằng chữ Tàu, bộ Mao Trạch Đông toàn truyện của Tân Tử Lăng (Lợi Văn xuất bản 9-1993, cuốn bốn, Văn Cách bị kịch trang 482 đến 493), Cao Cán đương án (Trung Cộng quyền quý quan hệ sự diễn) viết về các nhân vật Trung Hoa cộng sản của Cao Tân và Hà Tân, truyện Lâm Bưu trang 171 (Tân Tân, Đài Bắc 1993), Trung Cộng thập đại nguyên soái bí văn (Lý Duy Dân, Khắc Ninh xuất bản 1995) ... và nhiều sách khác cũng đưa ra những tài liệu tương tự.

Nghi án đó được giải quyết khi cách đây hai năm, báo chí Hoa Kỳ đã làm một cuộc điều tra sâu rộng, tại địa điểm chiếc máy bay bị bắn rơi cũng như từ tài liệu của cơ quan tình báo Liên Xô và kết quả công bố trong báo U.S. News & World Report dưới nhan đề "Solving a Chinese puzzle" (Giải quyết một bí ẩn của Trung Hoa), số ra ngày 31 tháng giêng năm 1994, từ trang 51 đến trang 54. Có thể nói tài liệu này đã khẳng định những gì vẫn gọi là nghi

vấn về cái chết của viên nguyên soái Hồng quân. Chúng tôi xin dịch nguyên văn bài báo như sau:

Nhiều sự kiện bí ẩn đã xảy ra trong giới lãnh đạo Trung Hoa vào tháng 9 năm 1971. Thế giới bên ngoài chỉ biết là "đồng chí thân thiết nhất của Mao chủ tịch" và là người được chỉ định kế vị ông ta, thống chế Lâm Bưu, chỉ huy trưởng của quân đội 2 triệu 900,000 người đã bất thần biến mất không còn thấy xuất hiện trước công chúng. Giới quan sát quốc tế đã bỏ nhiều tháng trời nghiên cứu về việc đó và sau cùng nhà đương cục Trung Hoa công bố là họ Lâm đã âm mưu ám sát chủ tịch Mao nhưng việc không thành và toan trốn sang Liên Xô nhưng tử nạn khi máy bay bị phát hỏa tại Mông Cổ.

Thế nhưng chính quyền Trung Hoa cũng không đưa ra một bằng cứ xác đáng nào là Lâm Bưu hiện diện trong chuyến bay đó và những quan sát viên vẫn không biết rõ sự thực ra làm sao. Theo một tài liệu của Trung Hoa, ẩn hành dưới một ẩn danh tại Tây phương năm 1983, thì cho biết là Mao ra lệnh hạ sát Lâm Bưu và vợ là Diệp Quần (Ye Qun) tại Bắc Kinh, còn người con trai của họ là Lâm Lập Quả (Lin Liguó) đã mưu toan trốn đi bằng máy bay. Nhiều người khác thì cho rằng chính Mao ra lệnh bắn rơi máy bay của Lâm Bưu tại Mông Cổ.

Sau cùng, một cuộc điều tra của báo chí Mỹ tại Trung Hoa, Mông Cổ, Liên Xô, Hoa Kỳ và Đài Loan đã giải quyết được một trong những bí mật quan trọng nhất trong lịch sử đảng Cộng Sản Trung Quốc. Cuộc điều tra kéo dài 6 tháng đã đưa ra ánh sáng những điểm sau đây:

Việc Lâm Bưu bất mãn với Mao Trạch Đông đã khiến cho ông ta ít nhất

cũng hai lần toan đào thoát sang phe địch, tức là phe Quốc Dân Đảng. Lâm Buru, vợ và con cả ba đều chết trong chuyến may bay rớt tại Mông Cổ. Khi máy bay rơi thì gia đình họ Lâm không phải đang trên đường sang tị nạn chính trị tại Liên Xô mà đang bay trở về hướng Trung Hoa. Rất có thể vợ con Lâm Buru ép ông ta phải đào thoát ngoài ý muốn của đương sự.

Giới lãnh đạo Trung Cộng tại Bắc Kinh biết trước việc đào tẩu ít nhất hai giờ đồng hồ nhưng lại không phản ứng gì.

Lâm Buru đã từng có mặt ngay từ những ngày đầu khi Hồng quân mới thành lập hồi năm 1927, đã theo Mao trong cuộc Vạn Lý trường chinh và chỉ huy một chiến đoàn khi mới 23 tuổi. Đến cuối thập niên 1950, Lâm Buru ngổi lên sau khi Mao Trạch Đông bắt hòa với bộ trưởng quốc phòng lúc ấy là Thống Chế Bành Đức Hoài. Suốt 10 năm sau đó, cuộc Cách Mạng Văn Hóa khủng khiếp do Mao xướng xuất đã làm tan ra hệ thống lãnh đạo đảng Cộng Sản Trung Hoa, tạo cơ hội cho giới chỉ huy quân sự lên nắm quyền.

Thế nhưng Lâm Buru - cũng như người vợ sau của ông ta là Diệp Quân - đã đánh hơi thấy tuy được chỉ định làm kẻ kế thừa, vẫn không phải không bị Mao nghi ngờ, ghen ghét. Diệp Quân vốn là một phụ tá trong Viện Nghiên Cứu Trung ương, người cũng nhiều tham vọng chẳng kém gì vợ Mao là Giang Thanh. Ngày 1 tháng 7 năm 1971, 2 năm sau đại hội đảng lần thứ 9 là kỳ đại hội đưa Lâm lên, tờ Nhân Dân đã cảnh cáo là "nòng súng không bao giờ có thể được quyền chỉ huy đảng". Cái chết đầy bí ẩn của Lâm Buru hai tháng sau đã loại trừ địch thủ cuối cùng của Mao Trạch Đông.

Câu chuyện bắt đầu từ một vùng hoang vu trong sa mạc Mông Cổ. Vào khoảng 2 giờ 30 phút sáng ngày 13 tháng 9 năm 1971, Dugarjavyn Dunjidmaa đang đứng gác một kho chất nổ tại vùng mỏ fluorite mạn đông thành phố Bekh thì nghe một tiếng động cơ gầm rú khiến anh ngừng đầu

nhìn lên trời. Dunjidmaa, hiện nay đang sống tại Bekh kể lại:

Tôi thấy một chiếc máy bay lửa phức đằng sau đuôi đang rơi. Từ vọng gác, tôi theo dõi được chiếc phi cơ lao xuống tới tận chỗ rơi cách khoảng 9 cây số.

Đó là một chiếc máy bay Trident IE do Anh chế tạo, có dấu hiệu hàng không Trung cộng số 256 sơn trên cánh.

Cảnh sát viên Tuvany Jurmed là một trong những người đầu tiên đến hiện trường để điều tra những mảnh vụn, rơi tung tóe trên thảo nguyên. Tạp chí US News đã lần tìm ra ông ta tại vùng tây Mông Cổ. Jurmed kể lại:

Tôi thấy ba đám lửa lớn, đang phân vân không biết nên dập tắt đám cháy nào trước. Tôi ra khỏi xe và mới đi được hai ba bước thì vấp phải cái gì đó. Nhìn xuống, tôi thấy một xác người nằm giữa.

Khi trời sáng, họ tìm thấy 8 xác đàn ông và một xác đàn bà cháy đen đem xếp thành một dọc. Lửa cháy thiêu hết quần áo, chỉ còn lại thắt lưng và bao súng. Dugerserengiyn Erdembileg, khi đó là phó ngoại trưởng Mông Cổ, từ thủ phủ Ulan Bator, cách khoảng 200 dặm, đến ngay ngày hôm đó để điều tra tử thi cho biết:

Không còn cách gì nhận ra ai với ai trên chuyến bay.

Tuy nhiên có một tài liệu cá nhân không bị cháy mà họ thu được. Đó là một giấy căn cước của con tri Lâm Bưu, Lâm Lập Quả, sau được dùng để xác định y có mặt trên phi cơ. Còn tám người còn lại không biết là ai, mặc dầu những dấu vết trên máy bay, huy hiệu Mao Trạch Đông và những tài liệu khác cho biết họ là người Tàu.

Gendensambuugiyn Zuunai, hiện là một dân biểu Mông Cổ, người viết báo cáo y khoa cho hay:

Với tư cách một chuyên viên giáo nghiệm, tôi khẳng định tất cả không ai trên 50 tuổi. Zuunnai còn tin chắc là người đàn bà quá trẻ, không lẽ nào là

Diệp Quân lúc đó đã 50 tuổi.

Thế nhưng Trương Ninh, người đã đính hôn với Lâm Lập Quả năm 1971, thì khẳng định là toàn gia đình họ Lâm có mặt trên chuyến bay. Trương Ninh hiện nay đang sống tại New Jersey. Một nhân chứng khác yêu cầu giấu tên, là người đã sống chung với gia đình Lâm Bưu trong một khu gia cư tại bờ biển Bắc Đới Hà trong những ngày tháng ngay trước chuyến bay cũng xác quyết như thế. Họ cho biết gia đình họ Lâm đã biết cả năm trước là Lâm Bưu sẽ có thể bị thanh trừng. Đến tháng 9 thì việc loại trừ đã hiển nhiên. Mặc dầu vợ con nôn nao, Lâm Bưu dường như thụ động chấp nhận số phận đã an bài. Trương Ninh cho hay:

Lâm Bưu không đọc sách báo, chỉ ngồi chờ người bắt động như cái xác không hồn.

Họ Trương cũng tiết lộ là vốn dĩ Lâm Bưu nhiều bệnh tật, từ chiến thương đến nhức đầu kinh niên, tiêu chảy. Thành ra, ông ta có hoạt động chẳng chỉ là xem sách thuốc hay tự cắt thuốc bắc, sao tẩm cho mình dùng.

Cuộc sống trong khu gia cư bình thản cho đến lúc sắp cất cánh bay. Tối 11 tháng 9, Diệp Quân vẫn còn học kèm về lịch sử Trung Hoa và Âu Châu do giáo sư từ bộ không quân đến giảng và đọc một cuốn tiểu sử tổng thống Richard Nixon. Chín giờ tối ngày 12 tháng 9, Lâm Lập Quả từ Bắc Kinh về thì kế hoạch mới xúc tiến. Tiểu Lâm (tức Lâm Lập Quả) cho biết là Diệp Quân sắp bị loại ra khỏi Bộ Chính Trị.

Trong khi những người khác xem xi nê, Diệp Quân và cậu con trai hội ý. Ít phút trước 10 giờ đêm, Diệp Quân loan báo là gia đình phải dùng máy bay xuống Quảng Châu lúc 7 giờ sáng hôm sau. Khi đó thì Lâm Bưu đã nằm nghỉ trong một khu riêng biệt. Ông vẫn thường phải dùng thuốc ngủ hàng ngày.

Cô con gái của Lâm Bưu, Lâm Đậ Đậ, trước đây đã nghe cậu em nói về

kế hoạch đào tẩu. Lâm Lập Quả lo rằng sức khỏe cha mình quá suy yếu, không sao chịu nổi sự hành hạ và thẩm cung của an ninh dành cho những người bị thanh trừng. Thế nhưng Lâm Đẩu Đẩu không tán thành việc chạy trốn. Khi nghe Diệp Quần thông báo, Lâm Đẩu Đẩu chạy ra báo cho an ninh cơ sở và yêu cầu binh sĩ vào bảo vệ cho cha cô. Lúc 11 giờ, Diệp Quần nói chuyện bằng điện thoại với Tổng Lý Chu Ân Lai khoảng 20, 30 phút. Họ nói gì với nhau đến nay chưa ai rõ. Thế nhưng đến nửa đêm, hai tiếng đồng hồ sau khi Lâm Đẩu Đẩu cầu cứu mà chưa thấy binh sĩ động tĩnh gì. Diệp Quần yêu cầu mọi người thu xếp hành lý, và phải đi ngay lập tức. Người tài xế của Diệp Quần sau có kể cho Trương Ninh hay là y có thấy hai mẹ con Diệp Quần và Lâm Lập Quả dìu Lâm Bưu lên chiếc Hồng Kỳ bọc thép để lên đường đi Sơn Hải Quan cách đó 25 dặm.

Lâm Đẩu Đẩu lại chạy ra gặp cảnh vệ yêu cầu chặn các ngã đường từ cư xá ra phi trường. Vệ binh vẫn không phản ứng gì, cho hay là họ nhận được lệnh từ cấp lãnh đạo tối cao của đảng ở Bắc Kinh và đảng cũng ra lệnh cho Lâm Đẩu Đẩu và vị hôn phu là Trương Thanh Lâm (Zhang Qing-lin) cùng lên máy bay với những người khác. Hai người từ chối.

Một vệ binh bắn theo chiếc xe nhưng hụt. Lính gác trên đường để cho xe đi qua mà không ngăn trở gì. Theo lời khai của người tài xế, khi Lâm Bưu và vợ con đến phi trường Sơn Hải Quan, họ không có thì giờ dùng thang máy nên phi hành đoàn đã phải bỏ thang dây xuống cho họ lên. Lâm Bưu yếu quá nên người tài xế phải đứng làm thang đưa ông ta lên.

Những người trong cư xá, kể cả Trương Ninh, đều nhìn thấy chiếc Trident cất cánh. Máy bay bay về hướng đông nam nhưng độ hai mươi phút sau thì quay lại, bay vòng vòng trên phi trường mấy lần rồi đổi hướng bay về phía bắc. Có lẽ họ định đáp xuống Sơn Hải Quan nhưng đèn đuốc trên phi đạo đã tắt hết theo lệnh của giới lãnh đạo đảng. Theo tài liệu của Liên Xô và

Mông Cổ thì chiếc phi cơ bay qua Mông Cổ, gần đến biên giới Nga - Mông thì lại đột ngột quay về. Khi máy bay rơi là lúc họ đang bay theo hướng nam.

Thế nhưng câu trả lời cho nghi án về số phận của Lâm Buru lại nằm ở bên Nga. Một toán chuyên viên KGB đã hai lần tới tận nơi máy bay rơi để điều tra ngay trong năm 1971. Báo U.S. News đã tìm được những người chỉ huy toán điều tra này.

Tướng Vitali V. Tomilin, nay 65 tuổi, lúc đó là một chuyên gia bệnh lý và tướng Alexander V. Zagvozdin, khi đó là một điều tra viên của KGB, nay 70 tuổi, cho hay là họ phải mất một năm mới hoàn tất công tác. Kết quả được giữ hoàn toàn bí mật. Trong văn phòng của ông tại một nhà quán ở Moscow, Tomilin cho hay :

Chúng tôi dấu nhẹm không cho cả phía Trung Hoa lẫn phía Mông cổ hay biết gì hết. Chỉ có bốn người của liên xô là biết thôi, đó là tôi, Alexander (Zagvozdin), giám đốc KGB Yuri Andropov và lãnh tụ đảng Leonid Brezhnev.

Hai chuyên gia Liên Xô đã đến Mông Cổ hồi tháng 10 năm 1971. Khi họ tới Savargan thì các nạn nhân đã chôn được hơn một tháng. Tomilin kể lại: Thi thể khó mà giao nghiệm vì bị cháy và nát hết rồi. Nhưng một điều chắc chắn là không ai chết trước khi máy bay rơi mà tất cả đều tử nạn cả. Các vết thương đều do vụ nổ.

Hai tử thi được phái đoàn chú ý nhất, vì họ có răng vàng chứng tỏ là những nhân vật cao cấp. Chuyên gia án mạng của Mông Cổ Turiyn Moyu được chỉ định cắt đầu hai người này rồi vệ binh đem ninh trong một cái nồi lớn để cho rã hết thịt và tóc ra. Moyu tặc lưỡi:

Tôi vẫn thường đùa với cảnh vệ là "Sao, bữa ăn xong chưa ?"

Phần khác còn lại được đem chôn.

Phái đoàn Liên Xô đem hai cái đầu lâu về Moscow, và giáo nghiệm viên cho biết đó chính là của Lâm Bưu và Diệp Quân. Tomilin nói :

Chúng tôi nhận định lý lịch Lâm Bưu bằng hình dạng trái tai, so sánh với các mẫu răng và đối chiếu hình ảnh của xương sọ với hình thật. Cả ba loại thử nghiệm đó đều ăn khớp, kể cả chiều cao, tuổi tác và các vết thương thời chiến. Không còn ngờ gì nữa. Những thử nghiệm khác cho hay cái đầu lâu kia là của Diệp Quân.

Trước đây Lâm Bưu đã ở Moscow từ 1938 đến 1941 để trị các thương tích thời kỳ kháng Nhật nên phía Liên Xô có rất nhiều tài liệu y khoa về ông ta. Một tấm ảnh Lâm Bưu để đầu trần cho thấy ông ta có một vết sẹo dài. Chiếu xương đầu có một vết y hệt như thế. Theo Tomilin, những xương sọ đó còn nằm trong viện lưu trữ tư liệu của KGB.

Để xác định cho thật chắc, toán điều tra của Liên Xô lại phải lặn lội tuyết giá mùa đông ở Mông Cổ, trở lại hồi tháng 11 năm đó để khai quật thi thể. Một tấm ảnh quang tuyến của Lâm Bưu ở Moscow cho thấy ông ta vốn bị lao phổi. Tomilin sục sạo thi thể mà các giáo nghiệm viên cho là của Lâm Bưu thì quả nhiên có một phần phổi đã hóa cốt, cứng như xương. Ông ta đặc ý:

Chúng tôi tìm ngay boong, tại phổi bên phải.

Thế nhưng vẫn chưa ai biết lý do gì máy bay lại rơi. Phía Trung Cộng thì bảo là bị hết xăng. Zagvozdin hoàn toàn không đồng ý. Các chuyên viên Xô Viết cho biết là phi cơ đủ xăng bay tới những thành phố của Nga như Irkutsk hay Chita. Nếu máy bay hết xăng thì không thể nào cháy dữ dội như thế được. Zagvozdin và phó ngoại trưởng Mông Cổ hồi đó là Erdembileg cũng xác quyết máy bay không phải bị bắn hạ. Zagvodin đưa ra giả thuyết là có thể phi công bay thật thấp để tránh radar nên đã nhầm cao độ. Thế nhưng những nhân chứng tại địa phương vùng mỏ Bekh thì khẳng định là máy bay

cháy trước khi bị rơi.

Về phía Trung Hoa, họ chẳng thèm quay lại vụ án Lâm Bưu làm gì. Khi được hỏi về biến cố đó, bộ Ngoại Giao Trung Hoa đã trả lời:

Trung Quốc đã đưa ra kết luận rõ ràng, có thẩm quyền về biến cố đó.

Những gì bên ngoài đưa ra đều vô căn cứ.

Nếu như điều tra lại vụ án này, Trung Cộng ắt phải duyệt lại mọi ưu tiên và có thể làm phương hại đến uy tín của Mao Trạch Đông. Tuy ông ta không còn được coi như một con người hoàn toàn không làm lẫn, nhưng người ta vẫn úy kỵ khi nói về lãnh tụ chí tôn của Cách Mạng Trung Hoa.

Lẽ dĩ nhiên, đọc xong tài liệu này, chúng ta không thể không tự hỏi tại sao Mao Trạch Đông và Chu Ân Lai không ngăn chặn gia đình Lâm Bưu khi họ đào tẩu mặc dù biết trước sự việc xảy ra. Có thể nói rõ ràng, chính họ đã bố trí để chiếc máy bay phát hỏa và nổ ở trên không tiêu diệt tất cả. Lâm Đậ Đậ và vị hôn phu thoát chết cũng chỉ vì không chịu đi theo họ. Và như chúng ta ai cũng biết, lực lượng cảnh vệ không phải là những người có nhiệm vụ bảo vệ an ninh cho yếu nhân mà do cục phản gián đưa vào để kiểm soát, chịu trách nhiệm trực tiếp từ trung ương đảng. Do đó, chúng ta có thể hình dung được cái cảnh hoang mang, hoảng hốt của những con người chạy trốn, biết rằng kẻ thù nắm vững tình hình mà không biết số phận mình ra sao. Để thêm một số chi tiết, chúng tôi xin dịch thêm đoạn văn : *Móc nối với kẻ đại thù ?* (Consorting with the archenemy ?) cũng trong cùng số báo U.S. News & World Report ngày 31 tháng giêng năm 1994, trang 53.

Khi Lâm Bưu biến mất trên chính đàn, giới chức Mỹ thở phào. Họ vẫn cho

rằng Lâm Bưu thân Liên Xô, chống Mỹ, và là người đã tạo được sự sùng bái cá nhân trong tập thể quân đội. Thế nhưng nhiều chứng cứ mới cho thấy rất có thể Mỹ đã đánh giá lầm.

Theo những tin tức mà U.S. News nhận được, hai lần Lâm Bưu đã cố tìm cách bắt liên lạc với phe Quốc Dân Đảng, kẻ thù không đội trời chung của cộng sản Tàu. Quốc Dân Đảng đã bị đánh bại và phải chạy sang Đài Loan từ 1949. Hai lần đó xảy ra một lần năm 1945 và lần sau năm 1966. Lâm Bưu cho phe Quốc Dân Đảng hay là y không tin Mao Trạch Đông và ngụ ý muốn liên minh với cánh của ông Tưởng Giới Thạch.

Theo giáo sư Li Zi-yi, một cựu ký giả chuyên nghiên cứu về các vấn đề quân sự ở đại học Tamkang, Đài Bắc, Lâm Bưu đã bí mật hội kiến với phó giám đốc tình báo của Quốc Dân Đảng Cheng Jieh-min tại Trùng Khánh hồi cuối năm 1945. Một người bạn thân của giáo sư Li, Tao Shi-shen, là người thân tín của Tưởng Giới Thạch đã đọc báo cáo đó trong phiên họp, cho hay là Lâm Bưu đã than phiền "tay phải của Mao không tin tay trái của mình". Tao chết năm 1989 nhưng cũng theo lời Li thì Lâm Bưu sau đó còn nguyện ước "tôi xin ở lại trong phe cộng sản mong rằng sẽ còn làm được việc gì trong tương lai".

Lần thứ hai Lâm Bưu tìm cách liên lạc với phe Quốc Dân Đảng là một bức thư y viết vào tháng 11 năm 1966. Lá thư đó dùng bí danh mà Lâm Bưu và một tay thân thiết khác là Đào Chú (Tao Zhu) , hiện ở trong Bộ Chính Trị, đã dùng khi hai người này theo học trường võ bị Hoàng Phố hồi năm 1925-1926. Thư viết cho một người đồng học khác là Chou You, một cấp chỉ huy cũ của Quốc Dân Đảng lúc đó đang sống tại Hongkong. Trung tướng Chang Shih-chi, khi đó là chỉ huy trưởng đặc vụ tình báo trong bộ quốc phòng Đài Loan đã cho U.S. News hay là Chou đã chuyển lá thư đó đến tay ông ta và chính ông đã đưa lên Tưởng Kinh Quốc (con trai ông Tưởng Giới Thạch),

khi đó là bộ trưởng quốc phòng.

Lá thư này đã được phổ biến nhưng trong đó không nói đã động gì đến Đài Loan mà Lâm Buru và Đào Chú chỉ mô tả là "họ ở trong tình trạng hiểm nghèo chênh vênh". Họ nói họ đang chịu "một chủ soái đa nghi, đổ kị (chỉ Mao), nhiều mưu mẹo và không thể lường trước được". Lâm và Đào nhắc lại là "hiệu trưởng" (tức Tưởng Giới Thạch, vì ông là người chỉ huy trường Hoàng Phố khi ba người theo học) luôn luôn săn sóc sinh viên. Thư viết thêm : "Nếu có dịp thoát cũi sổ lồng, và nếu được dung tha các tội cũ, chúng tôi từ đáy lòng nguyện thành khẩn tri ân".

Khi được phỏng vấn về việc này tại tư gia ở Los Angeles, tướng Chang, nay đã 74 tuổi, cho rằng "Lâm và Đào thấy vai trò của họ trong đảng Cộng Sản không mấy sáng sủa nên cố tìm cách đầu thú Đài Loan".

Tuy không ai nghi ngờ gì về việc Lâm Buru bất mãn với Mao Trạch Đông, các học giả khi nghiên cứu về trường hợp Lâm và Đào đều thấy bất ổn khi nghĩ rằng hai người dám làm một chuyện liều lĩnh là viết thư - trong đó phê bình Mao và xin che chở của Tưởng - như thế. Lá thư lại qua tới bốn trung gian.

Đại tá Kao Long, lúc đó là trưởng phòng tin báo của Đài Loan tại Hongkong cho hay là ông được lệnh điều tra chân giả của lá thư. Ông nói là "thời kỳ đó chúng tôi nhận lá thư theo đường dây chặt chẽ đã được thiết lập" nhưng không nói là đường dây đó là đường dây nào.

Chang cho hay ông ra lệnh phúc đáp và chính Kao sắp xếp để chuyển thư tới Lâm Buru. Chang tin rằng lá thư đã tới tay họ Lâm. Thế nhưng sau đó đường dây bị lộ. Sau khi viết thư cho Chou xác định là lập trường của Lâm và Đào không thay đổi, thì người ta không bao giờ còn nghe tin tức gì về Xiao Zhengyi là người đã giao thư của Lâm Buru tới Hồngkong nữa.

Chúng ta tin rằng rất có thể Lâm Bưu đã thực sự liên lạc với phe Quốc Dân Đảng hồi năm 1945. Tình thế của ông ta không khác gì Hàn Tín với Lưu Bang và biết rằng sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt. Thế nhưng năm 1966, sự việc xảy ra như thế nào thì không ai rõ. Cũng có thể đó là một cái bẫy của chính Mao và Chu Ân Lai giăng ra để đưa Lâm Bưu và Đào Chú vào tròng. Ai còn lạ gì, Mao Trạch Đông hể sức đa mưu túc trí, thuộc Tam Quốc, Đông Châu hơn lý thuyết Mác Lê. Họ đã tương kế tựu kế để Lâm Bưu phải đi vào đường tự sát. Thật nực cười khi những danh tướng của Hồng quân bị Mao vờn như mèo vờn chuột. Nếu có dịp, chúng tôi sẽ trình bày rõ hơn về con người họ Mao trong tuyển tập Mao Trạch Đông binh pháp.

Còn cuốn sách viết về cái chết của Lâm Bưu dưới cái tên Yao Ming-le thì ở đâu ra ? Cũng lại là một tác phẩm mà Mao và Chu cho thực hiện để huyền thoại hóa con người Mao Trạch Đông và làm một bức màn che phủ lên sự thật. Một mặt đảng cộng sản Trung Hoa đưa ra tài liệu đúng, làm tài liệu chính thức để công bố về vụ án, mặt khác lại tung ra một hỏa mù. Mà cái hỏa mù đó mới li kỳ, mới dễ khiến cho người ta tin. Con người Mao quả thực không biết thế nào là hư, thế nào là thực. Bản lai diện mục của Mao không phải chỉ được đo lường bằng những góc cạnh cá nhân qua những bí ẩn mới được tiết lộ trong tác phẩm của Bác Sĩ Lý Chí Tuy. Nếu thực sự muốn "*tri bỉ*" - biết kẻ thù - tôi tin rằng chúng ta phải đứng ở một góc cạnh khác ngỗ hầu đánh giá kẻ đối diện với mình một cách chân xác hơn.

2/94

Nguồn: Viendu.com

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 30 tháng 1 năm 2005